

Vrijwilligers Vertellen

Arie Sengers

77 jaar

Begeleider bij het wandelen

Begeleider bij het fietsen op e-bike

Voorheen begeleider van de stedentrips

Voorheen chauffeur bij de Hulpdienst Uitgeest

Vrijwilliger bij de S.U.S. sinds 2005

Ik begon met vrijwilligerswerk na het overlijden van mijn vrouw. Ik nam het fietsen en het wandelen over. Voor mij deed Annie Nijman het fietsen. Het echtpaar dat het wandelen deed werd al wat ouder. Zo ben ik erin gerold.

Met fietsen waren we altijd om 12.00 uur terug en fietsten we kleine rondjes op een gewone fiets. De elektrische fietsen kwamen in opmars en ik wilde wat langer fietsen. We hebben nu allemaal een elektrische fiets, laten we dan een broodje meenemen en wat langer weggaan. Zo is dat ontstaan. Je komt automatisch op die 60-70 kilometer. We fietsen 18 kilometer per uur. Gaan ze te snel, dan fluit ik ze terug. We zijn met elkaar, je bent niet alleen. Is het voor iedereen een goed tempo? Ik hoor nooit wat. Ik zeg altijd: "Als er wat is, laat het me dan weten". Als de terrassen open mogen, dan wil ik wel weer gaan fietsen. We drinken een keertje koffie bij een restaurant en we eten ons broodje in de natuur.

De stedentrips deed ik een aantal jaren. Ik weet nu niks meer te verzinnen, dan wordt het herhaling. Ik vind het goed zo.

Ik help maandagmorgen bij de kerk met tuinieren. Onkruid wieden, net wat er tevoorschijn komt en koffie drinken, want daar drinken we dus gewoon koffie drinken met elkaar.

Een groot deel van mijn leven ben ik lid van de Zonnebloem, maar dat bouw ik nu af. De rolstoelbus rijd ik al een paar jaar niet meer. Ik ging eens per maand met mensen op pad. Dan had ik drie mensen in mijn auto en reden we een rondje. Daar zijn er een paar van overleden en degene die overbleef werd zo slecht.

Twaalf keer ging ik met de Zonnebloem op vakantie. Ik stond als vrijwilliger achter de bar, daar ben ik mee gestopt, want dat werd met te zwaar. Na zo'n week kom je gebroken thuis en leef je eigenlijk 24 uur op een dag, want als de hulpbehoevenden op bed lagen dan kwamen de verplegers en verzorgers nog even een borreltje bij je drinken.

Ik was altijd zelfstandig ondernemer. Ik begon in 1966 als melkboer op de Middelweg. Vroeger had natuurlijk elk dorp een melkboer, dat was een dagelijks product. Ik zag dat melk een aflopende zaak werd. Daarom kocht ik de kruidenierswinkel van Niek Ursem op de Beatrixlaan.

Ik kocht een Albert Heijn filiaal in Amsterdam. Daar verdiende ik een x aantal jaren goud, zo goed ging het. Ik kocht er een tweede grotere zaak bij, dat had ik nooit moeten doen, maar dat gebeurde wel. Mijn zoon in de oude winkel en ik in de nieuwe. Ik werd het qua personeelsbeleid zo zat, kon geen voldoende mensen krijgen. Ik was de derde winkel die scankassa's had in de supermarkt. Die ontwikkeling ging door. Ik moest weer verbouwen en ik zei: "Ik stop". Ik was 52 jaar, verkocht alles, deed een half jaar niks, maar ging wel twee keer met vakantie.

Daarna werd ik buschauffeur bij Connexion. Zeven jaar reed ik dwars door Amsterdam met een bus van 25 meter. Daarna op de nachtbus, op de vrijdagavond, zaterdagavond en zondagavond. Toen mijn vrouw overleed stopte ik op 61-jarige leeftijd en ging vrijwilligerswerk doen.

Als je hoort 'wat was het leuk, wat heb je ons weer op aparte plekken gebracht', dan ben ik me daar niet van bewust, maar dat vind ik alleen maar leuk. Qua leeftijd wordt het een aflopende zaak. Ik word 78 jaar. Voorlopig blijf ik het fietsen en wandelen doen. Ik vind het leuk om voor een ander wat te kunnen en te mogen. Zolang ik mensen om me heen heb gaat het goed met mij. Ik geniet er zelf ook van.